

Szócs Endre

FussNEKI! a könyvtárral!

A FussNEKI! egy sporteseményre, futásra épülő adománygyűjtő program, amely a székelyudvarhelyi és udvarhelyszéki civil szervezetek, kezdeményező csoportok közösségi programjait karolja fel, és ezek megvalósulásához segít előteremteni a szükséges pénzalapot.

A program csúcspontja egy sportesemény, a közös futás, gyaloglás, séta, kerékpározás a városi parkban, illetve 2020-tól a benevező csoport által választott helyszínen.

A program sikere a széles körű mozgósításban, a személyes kapcsolatokra és ezek hálózataira alapozott bevonásban rejlik. Az üzenet és a közös törekvés így célba talál.

A Székelyudvarhelyi Városi Könyvtár először 2019-ben csatlakozott a programhoz. Akkor tizenkét fős csapatunk részben könyvtárosokból, részben olyan személyekből állt, akik ismertek Székelyudvarhelyen, ugyanakkor a könyvtár „barátai” is. Közvetített célunk a kortárs irodalom népszerűsítése volt, valamint könyvek beszerzéséhez kerestünk anyagi támogatást az akció adományozási honlapján keresztül. A gyűjtés a vártnál sokkal jobban sikerült: a célként megfogalmazott 1500 lej (mintegy 300 euró) többszörösen teljesült. A program az anyagi források megszerzésén túl nagyszerű lehetőség volt a könyvtár, az olvasás és a hasznos időtöltés népszerűsítésére is.

Az idén csapatunk huszonhárom főre gyarapodott, és ellentétben az előző alkalomhoz, nemcsak helyi, hanem távolabb élő barátainkat is bevontuk, felkértük a csatlakozásra. A 2021-es évet a helyi önkormányzat a *Könyv Évének* nyilvánította, ezért egyértelmű volt, hogy ebben az évben a fő cél a könyvtár állományának bővítése-fejlesztése lesz. Ekkor már bátrabbak voltunk, és nem

1500, hanem 3000 lejes (kb. 600 euró) célt fogalmaztunk meg. Mindkét esetben messze túlléptük a várakozásainkat (2019-ben 500 000, 2021-ben 640 000 forintnak megfelelő összeggel).

Hogy ez sok vagy kevés?! Lehetett volna-e többet gyűjteni, vagy legyünk elégedettek ezzel az összeggel?! Ezek a kérdések nem is fogalmazódtak meg bennünk! Hisz ennek az adománygyűjtő eseménynek számunkra az anyagikon túl egy sokkal nagyobb hozadéka volt: közösségünk számára egyértelművé tettük, hogy mindent megteszünk a könyvtárért, a könyvekért, az olvasás népszerűsítéséért!

Gondolom, nem csak erdélyi sajátosság, hogy úgy érezzük a könyvtárat mint intézményt sem az önkormányzat, sem a politikai közeg, sem a lakosság bizonyos rétege nem kezeli kellő elismeréssel. Nem érzi munkánk súlyát, sokszor egy szükséges rossznak, vagy egyenesen ingyenélőknek tart bennünket, akik jól el vannak az adófizetők pénzén. Az igaz, hogy ennek a képnek a kialakításában, kialakulásában olykor mi (könyvtári dolgozók) is ludasak vagyunk, de hiszem, hogy átfordítható, változtatható a helyzet.

A „nagykövetek” – így nevezzük hivatalosan az adománygyűjtő programban részt vevő személyeket – megválasztása egy többszörösen összetett feladat volt. Már említettem, hogy az anyagi gyűjtést meghaladóan olyan személyekre volt szükségünk, akik jelenlétükkel helyben és a tágabb földrajzi környezetben, s egyúttal a könyvtáros szakmában is hitelesen közvetítik a Székelyudvarhelyi Városi Könyvtár céljait. Tehát a nagykövetek kiválasztása azért volt nehéz, mert a bevonható személyek száma korlátozott volt.

Csapatunk összetétele a következőkből állt:

- hét személy a helyi kollégák közül és három a csíkszeredai Kájoni János Megyei Könyvtárból;
- a nagy többség a helyi szimpatizánsaink közül: nyugdíjas kézilabdaedző, irodalmi pályázatunkon díjazott tinilány, fiatal irodalomtanár, televíziós újságíró, helyi influenszer, családorvos, helyi politikus, nyugdíjas mentőorvos, Székelyudvarhelyről elszármazott bábszínész,
- hárman Magyarország nagy könyvtárainak éléről: Rakonczás Szilvia (Békés Megyei Könyvtár, Békéscsaba), Mikolasek Zsófia (József Attila Megyei és Városi Könyvtár, Tatabánya), dr. Redl Károly (Országgyűlési Könyvtár, Budapest).

Hangsúlyoznom kell, hogy az adománygyűjtés, valamint magunk (akár személyünk) népszerűsítése nem tartozik az ismert, könnyedén végrehajtható feladatok közé. Mindenki van egy egészséges visszafogottság, egy jólneveltség, ami korlátok közé szorítja a kérés, gyűjtés fogalmát. Ennek a leküzdése volt az egyik legnehezebb feladat: magunkért nem kérnénk, de a közösségért, a jó célért megteesszük! És megtettük!

A szabály értelmében egy meghatározott időpontban került sor a sporteseményre, melynek helyszínét mi magunk választottuk meg csoportosan vagy egyénileg. Az egyéni helyszínekre a nagy távolság miatt (a járványhelyzetet ne is említsem) volt szükség, hisz Kolozsvárról, Békéscsabáról, Tatabányáról és Budapestről nehézkes lett volna hozzánk eljutni. A csoportos helyszínünk a csodálatos Korond feletti tanyavilág volt, mely magában rejt az egyedi glaciális eredetű reliktumtavat, a Fenyőkúti-tőzeglápot. A hosszú – több mint tizenkét kilométeres – séta után jólesett a helyben főtt töltött káposzta és a közösen elfogyasztott szíverősítő.

A Székelyudvarhelyi Közösségi Alapítvány munkatársai jelentik a háttérret, ők a program (www.fussneki.ro) összetartói, lebonyolítói. Álljon itt néhány statisztikai adat az idei eseményről (zárójelben a 2020-as FussNEKI! értékei):

Támogatott közösségi kezdeményezések: 33 (24)

Nagykövetek száma: 558 (282)

Adományozók száma: 2719 (2291)

Összes támogatás: 524 182 lej, azaz 38 387 550 forint (274 423 lej)

Nem mellékes az sem, hogy csak a könyvtár Facebook-oldalán tizenhat alkalommal jelent meg a programmal kapcsolatos bejegyzés, melyet több mint hatvanhétezer személy tekintett meg. Ezek a számok a mérhető számok, a statisztikák, de most álljon itt néhány tudományos módszerekkel nehezen mérhető, de annál jelentősebb és értékesebb adat:

- a nagykövetek Facebook-oldalán megjelent bejegyzések száma és azok terjedése a közösségi oldalakon;
- a közösségi alapítvány által megosztott bejegyzések megtekintése;
- a FussNEKI! honlapját látogató, ott információkat, nagyköveteket, programokat, szervezeteket kereső személyek száma;
- a nagykövetek családi, baráti, közösségi körében történő beszélgetések;
- az eseményről beszámoló újságok, folyóiratok, tévé- és rádióműsorok olvasói, nézői és hallgatói;
- a szakmai fórumok, szervezetek érdeklődése (mint például ennek a cikknek a megszületése).

A fentiek ismeretében bátran ki merem jelenteni, hogy minden percét megérte a programban való részvétel. Az anyagiakon túl közel egy hónapon keresztül folyamatosan jelen voltunk a helyi médiában, közösségi oldalakon. Nagyköveteink által eljutottunk a családok privát szférájába, hiszen jelen voltunk a családi-baráti beszélgetéseken, ott voltunk a hétköznapiakban. Ránk figyelt a szakma helyben és a Kárpát-medencében egyaránt. Kiléptünk a négy fal közül és megmutattuk, hogy egyéni és közösségi érdekeinkért akarunk és tudunk áldozatot vállalni. A könyvtáros nem egy merev, múltba révedő és abból élő személy, hanem egy cselekvő, örök fiatal közösségi ember!